

Nizami Ömrün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Nisan 2015

Nizami ömrün,
Mekânı belirsiz nice cümle.
Yerleşik düzene inat aslında;
Ne bir isyan ne de serzeniş
Tanrı'ya duyduğu aşk sadece
O sakil kimliğin.
Yadsıyamadığı tek boşluk;
Düşmüşsen içine bir kere.

Bir ağaç kadar meşakkatli,
Devinimi iklimlerin
Dokunurken rüzgârı nefesinin
Her üfürüşünde solgun düşlerim.
Rengi değişken günbegün
Önce yeşil sonra koyu sarı.
Çok uzak gövdesinden
Yalnız nasıl da aciz,
Dişli bir panter acımasızlığında zaman.

İçten içe süzülür nice hece
Gönül bahçemden demet demet çiçek.
Eksiği gediği mi dedin
Bil ki ondandır tüm tedirginliğim.
Hele ki tümlene telaşı güderken
Devinir mütemadiyen
Zaman değil mi tek zalim.

Hatırşinas tüm o yaptırımlar
Müstesna ve sülman zaman zaman
Sezgiler değil mi,
Alabildiğine kırılğan
Yetemesen de
Sevi dili tek pekiştireç.

Seyrindeyken âlemin

Ne çok yaşanmışlık vermiş el ele
Çok ötesinde oysa görünenin,
Kuşkuyu en derine gömen.
Nasıl da ısrarcı o söylemler
Adeta varlığını hibe eden.
Ödenen kefaret ne sıradan ne yalan
Hanidir duyguların çarpıtıldığı.

Basireti bağlanmış bir hayal altı üstü
Ne varsa kayıplarda.
Kaybolmak ise düşen payıma,
En alası.
Sevmekse: Delice
Hele ki inanmak nasıl da derinden
Esir olsa da mağlubiyet son anda
Biteviye ve acıtan bir sızı.
Oysa ramak kalmıştı güzel günlere
Sarsıcı alabildiğine
Gidip de dönmek aynı yoldan
Ellerim boş
Yalnızlık en kadim yoldaş.